

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziczerńi w Budyschinje a je tam ja štwórtlětnu přichedplatu 40 np. dostacž.

Exaudi.

Jan. 7, 37.—39.

Šłowo Bože nam powjeda wo rjanym šwjedzenju jelenych hětow. Tutón šwjedzeń šwjeczeske israelski lud k dopomnjeczu na džiwnu pomoc Božu, hdyž běšče Bóh israelski lud w puščinje džiwne šdzerzał, jón džiwne napowil a napječil. Wošebje rjany běšče pošledni dzeń šwjedzenja. Kajke běšče to wyštanje, hdyž měšchnik w šlotym šudobju wodu čerpacše se žórka Siloah pšchi Zionškej horje a ju potom w šwjatocznym čzahu horje nješeshe do tempła a ju na wołtar wula. Pšchi tym lud spěwawše: „Wy budžecze i wješelosczu wodu čerpacž je studnje teho šboža.“ To běšče šhwalba Boža, dokelž běšče šwojemu ludaj šrjedža w puščinje reki wody dał. Tón Šbóžnik je pódla, a hdyž wón šhyschi wyštanje luda, wuštupi wón a to šłowo šam na šo nałožil: „Ja šym prawa studzeń. Še-li chze šo komu picž, pój ke mni a napoj šo!“ Kajke krašne šłowo ja naš! Pšchetož my šmy tola tež israelske džěczi w puščinje šwěta! Pola Šbóžnika namašamy prawe woššewjenje:

Šesuf je žórka žiweje wody.

1. Pucž k žórku;
2. Móž se žórka.

1. Šesuf wuštupi w šwjedzeńškej šhromadžisnje a wupraji: „Še-li chze šo komu picž, pój ke mni a napoj šo!“ Pola čłowškich džěczi wšchał je wšchelaka lacžnoscz. To je wěšo čželna lacžnoscz — to je lacžnoscz ducha, kiž

chze našhonicž wědomosczje a wumjelštwu šwěta — to je lacžnoscz po čžesczi a nahladnosczji. A tola njeje to lacžnoscz, kotruž ma Šbóžnik we woczomaj. Lacžna je čžłowška dušcha, kotraž šdychuje: Š so by mi derje bylo! To je žedzenje po měrje, šo by njeměr we wutrobje pšhestal. Naškej nješmjertnej dušchi chze šo picž. Košpomnicze šebi to, pošastańcze šhwilu wot wšchědneho honjenja, pošladajcze nuts do šwojeje wutrobje, njeje tam tajke žedzenje? Njemije šo pšche wšchitke šwětne harowanje čžiche žedzenje: „Š so by mi derje bylo!“ Kaž jeleń jachli po šymnej wodze, tak šdychuje moja dušcha, Božo, k tebi; mojej dušchi chze šo picž po Bošu, po žiwym Bošu. To žedzenje dze nam pšhes wutrobu, a tola mało jich je, kotřiz to šbože namašaja. Woni šhodža k džerožnym studnjam tuteho šwěta — a tola lacžni woštanu. Šwět měr dacž njemóže. Čžłowjek je se šwojej nješmjertnej dušchu ša něšhto wšchšche poštajeny. Šchto pak je tale lacžnoscz druge, hacž žadanje, šo bychmy měr měli k Bohom. Wutroba, kotraž ma měr k Bohom, je šbožowna wutroba, wutroba bjes Boha, bjes wodacža, bjes měra k Bohom je šhuda, lacžna wutroba. Ale tak budže jej pošhane? Šbóžnik praji: „Še-li chze šo komu picž, pój ke mni a napoj šo.“ Miły a pošchěželny wón pošhed nami šteji a špróžnych a wobčeženyh k šebi woła. W nim namašamy měr. W towarštwje k nim leži našche prawe šbože. Šchtož jeho namaša a pola njeho šo napije, tón tež šemške žiwjenje hinał wobhladuje. To móžesh šhudy bycz, a šy tola wješely; to móžesh wopušchězeny bycz a šo tola njebojšch. Ty šy njewotwišny wot šwětneho šboža. Duž

chžešch-li sbožowny bycz, „pytaj jeno Jesuša, nicžo druge njepomha.“

2. Móz s tuteho žórta žiweje wodny. Tón Anjes praji: „Schtož do mnje wěri, wot teho žiwota reki žiweje wodny poběhnu.“ Jan pschistaji: „To pať prajesche wón wot Ducha, kotrehož dostacž dyrbjachu, kiž do njeho wěria, pschetož šwjaty Duch hiščcže tudy njeběsche; pschetož Jesuš hiščcže njeběsche pschekrašnjenu.“ Jako bē šwjaty Duch na wučomnikow pschischoł, jich wěra wožiwi. Tehdom Bětr rōt wotewri k wješelemu šwědczenju a doby 3000 dušchow ja jedyn džen. Boži duch wjedžešche Pawoła psches kraje a morjo, kschizowaneho Khrystuša předomacž. Tak šu wot wučomnikow, psches šwjateho Ducha roššwětlennyh, reki žiweje wodny běžale bje wschitke ludy, so buchu puščiny Bože sahrody. A s jich pišmow žórli šo dženša hiščcže žiwa woda, kotraž chze naš do wscheje wěrnoscže wodžicž, w šrudobje trošchtowacž a ja njebješa dobycz. My šo šwjatkam bližimy, hdžež je tón Anjes šwojim wučomnikam móž Ducha dať. Duž prošmy tež my teho Anjesa, so by nam pōšlat šwjateho Ducha. Pschetož kaž dolho nejšy wožiwiť psches Ducha Anjesa, je twoja wěra morwa, spi tež dobre šymjo, kotrež je tebi wušyte do wutrobny, kaž w šymnej semi. Šwjaty Duch pať je nalětny wodnyh, plōdny nalětny deščezit, so šapocžnje rošč a kčecž. Potom pať mašch tež móž druhich wošchewicž. To widžimy na wschitkich wulkich mužoch našcheje zyrkwje. Šdyž šu tež dawno semrjeli, reki žiwjenja hiščcže dženša wot nich běža. Ja mjenuju Luthera — mužow šnutsowneho mišionštwu „Wiecherna, Liednera“! Ale ty šnano prajišch: To bēchu wobdarjeni mužojo, šcho móžu ja cžinicž? Jeno so je Khrystuš w tebi žiwy, potom móžešch tež se šwojej šlabej mozu žohnowanje škuttowacž. Šwěrnny nan a hospodať we šwojim domje, pobožna macž mjes šwojimi džecžimi, wěrijazy mišchtr w šwojej dželacžetni, dobry mlōdženž mjes šwojimi towaršchemi — móža s bohonym duchownym žohnowanjom ja tych bycz, kiž šu wokolo nich. Šdyž ty we wschědnej draščje pokasujesch, so šy šwěrne džecžo Bože, hdžež šy pilny w šwojim pomolanju, na mēščje, kotrež je tón Anjes tebi pschipošlat, hdžež šy šmužitny tež w cžerpjenjach tuteho cžaka, budžešch šebi na to nje-myšlo šwědczenje ja teho Anjesa a žiwa woda. Tehole ducha mozy my trjebamy wošebje w našchim cžaku, so bychu pruhi žiwjenja w duchu Khrystušowym šo nuts šwěczike do cžemnyh wutrobow. Duž šhladujo na šwjatki prošmy s mjenom dženknišcheje njedžele: „Wušlyšch naš, napjelń naš se šwojim šwjatym Duchom!“ Šamjen.

Njedželske ranje w meji.

Čžichu krocžel mlōde ranje
Stupa s wrotow purpurškich,
Wětřik šam spi mērne španje
W žlobach něhdže hlubokich,
Jeno reki šaščumja:
Dženš je kemsch a njedžela.

„Šwěcžene budž Bože mjeno“
Čžlowjel šobu hlokuje,
Š wōčžka, k njeju wobrocženoh,
Šwěcžka pruhi šwěcžišche,
Reki wěcžnoh' žiwjenja
Dušchu jemu pscheschumja.

Děš a polo, ludži prōšnej,
Wotpocžnjetej w cžišchinje,
Šchčerkot, ropot s haru wōšnej
Bucz a droha njeptynje,
Jenož ptacžki špěwaja:
Dženš je kemsch a njedžela.

A šwjatnižy šo nētko mjelu
Čžrjōdki w psche kemschazej,
Šona, lufi pať jim ščželu
Šwětli s ruku wješelej,
Štacžkow hloš jich pschewodža
A rjeńšchemu haleluja.

Džed a wōwka po kiješčku
Šhablajo ja mlōdšchimi
Čžehnjetaj tu lubu šchčezžku
Hiščcže w wyschšchej radošči;
Šeju šabat blisťo je
A te psalmy njebješe.

Ma rešaku mjelcži piša,
Šlužne kolo njepiščcži,
Šakowa je wonēmila,
Bruz do košy njerēcži,
Šwony s zyrkwje šaklincža:
Dženš je kemsch a njedžela.

Čžerwif hrušku pschetocžuje,
Šwěrjo njewě, šcho tu chze,
A njeju pať šo towaršchuje,
Šchož je s njejēš rodžene,
A s tej proštwu šubla šo:
Pschindž k nam twoje kraleštwō!

Handrij Zejleř.

Wopomń kōnz.

W někajtej wšy bydlachu tšjo „roššwětleni“, jedyn pišať jedyn hajniť a jedyn bohomy wukrajan, kotryž bē wot šwojich pjenjes žiwy. Čžile tšjo bēchu pschezo w hromadže, bēchu džē woni jeneho ducha džecži a hanjachu Boha a jeho šwjate šlowo. W tejšamej wšy pať tež stary, pobožny muž B. pschewywasche, kotrehož mējachu džecži a dorōščeni radny a kotrehož cžinjenje špomnjeny tšjoch „roššwětlennyh“ hušto w najhlubšchej wutrobje rudžešche.

Jedyn džēń bēšche jim wōn šlowo, w Širachu 7, 39 štejaze, pschimołal: „Šchož cžinišch, dha wopomń kōnz“. Čži tšjo šo k temu šmējachu a wušmēšchowachu teho stareho, pobožneho muža B., hdžežkuli šo jeno widžecž da. Woni po móžnosčži hiščcže hōrje škuttowachu dyžli hdy přjedy: hajniť hōntwarješche a šakrowasche njedželu, pišať dželasche kaž wschědny džēń, a bohomy wukrajan pschecžini njedželu s jēdžu, picžom a hracžom.

Stary B. njeda šo w kōrcžmje, hdžež tamni tšjo mužojo wschědnje wobšhadžachu, ženje widžecž; wōn mēnjješche, so nočže šedžecž, hdžež wušmēwzy šydaju.

Tak lēta šandžechu. Duž šo hajniť se wšy miny: pschekšiwjenja dla bē wōn šastožništwō a cžescž šhubiť, a šawostacže wo wšy njebē wjazy móžne. — Pišať bēšche liščžiny šalšchowať a šedžešche w kšostacžni — bohomy wukrajan pať, šwoje pjenješy a šublo pschecžiniwšchi, se wšy wucžahny, a ničto njewjedžišche, hdže bē.

Duž pschikšhadžešche stary B. šako do kōrcžmy a pijesche njedželu wjecžor šwōj šarancžl. Pschi tym rečžešche šo wo špom-

njenych „roskwětlenych“ a jich dóuce, a jedyn i hošczi dopominašche na słowo šwjateho pišma, kotrež bě starý B. tamnym tijom pschwołal: „Ščož činišch, dha wopomni kónz!“

Starý B. da šebi bibliju podacž, šejmašche šwoju čzaptu a čzitašche Psalm 37, 35—36: „Ša šym widžil bjesbóžneho, tón se šwojej mozu druhich trašchješche a rošchěrješche šo a šelenišche šo jako lawrijenzowe drjewo. Šako ja nimo džěch, hlaj, bě wón prjecž; ja šo po nim praschach, dha wón nihdže njeběšche namafacž.“

Šaj, bjes Boha woczafuje čzłowjeka štrašchny kónz!

F.

Wudžeržliwoscž.

Kral, wjazy krócž pschemozy šwojich njepšchecželow podležawšchi, špasche, po tym šo bě štejišchčo njepšchecželšeho wójška namjedžil, w bróžni jeneho ratarja. Šako našajtra na šwojim šlomjanym lěhwje wotuczi, pytny pawka, kotryž na jenu hrjadu horje lěšješche. Wón padny dele, ščini pak hnydom druhi pospyt, šo by horje pschichoł. Š wobžarowanjom kral widžješche, šo pawk tež druhi krócž i teje šameje wyschiny wotpadže. Tež ščeci pospyt šo njeporadži. Tak pawk dwanacže krócž tošamo podarmo wospjetowašche. Šakle šfinaty pospyt šo radži, pawk wjeršch hrjadu dozpi. Duž kral wuwola: „Tónle šazpiwany pschekafanz je mje wudžeržliwoscž wucžil; ja čzju po jeho pschikladže čziničž! Njepodležach ja tež dwanacže krócž pschemozy šwojich njepšchecželow? Na jenu bitwu šnano hišchče šo moja njewotwišnosčž štožuje.“ — Š někotre dny na to bu tale nadžija se šlawnym dobyčjom wobtwjerdžena.

F.

Luther jako nan.

Dr. Luther běšche luboščimny nan šwojich džěczi. Šako bě ras jara šchoril, jemu čzeta jeho maleho, přenjonarodženeho šynka se šhoroložu pschinyše. Džěcžo šo na šhoreho nana šmějtotasche a šwojej rucžy ša nim wupšchescžerašche. Duž šo nan šrudži, tola pak tež we šwojim duchu šawjeheli, požohnowa džěcžatko a džješche: „Dži a bywaj pobožny! Šjenješy čzi nočzu šawostajicž, ale bohateho Boha, kotryž čze njewopuschczi. Bywaj jeno pobožny! Š temu čzi Bóh pomhaj, hamjen!“

Luther běšche pak tež kruty nan a šwoje džěczi w bohabojošczi woczahny. Šeho dwanacželětny šyn bě ras něšchto njeprawe šworal. Duž jemu jeho nan šti dny dolho pschěd šo njeda, doniž šo wón njeponižowašche a njewotprošješche. Šako macž a něotji domjazy pschecželjo ša šyna prošchachu, Luther šhutnje rjetny: „Ša čzyl radšcho mormeho dnyžli njeporadženeho šyna mčž!“

F.

Mór w šerbskich Hornich Ružizach.

Našchi štari šerbszy wótzojo mējachu husto pod mórom čzěrpjecž, kiž w šwojim čzafu mjes nimi i wulfej šurowošcžu šašhadžješche. Wošebje šly bě mórski čzaf w Šserbach wokoło lěta 1632. Najšurowišcho wustupi tehdom tuta šhoroščž w holanškich šerbskich wošadach wot Wojerez hacž i Šhorjelzej. We Wojerezach šemrje na nju w lěcže 1632 w polšchwórta mšpazach na 700 čzłowjekow, mlodych a štarych, a powjeda šo, šo tehdom we Wojerezach njeje wjazy hacž 16 porow mandželškich šbytknych wostalo. Š runej šurowošcžu šašhadžješche mór we wokolnych Wojerowškich wšach, na pschiklad w Bórku, hdžěž nimale wšchitzy wobhydlerjo na njón wumrjechu. W Šchprewizach šapocža šo mřěcže hižom w lěcže 1631. Tehdomnišchi Šchprewjanski šarar Matej Wicžas bě teho dla nušowany, šo do Šamorow a wot tam pošdži-

šcho do Bórka a na pošledku do Wojerez šczahnyčž a bě wot Šchprewiz na šti bėrtle lěta šdaleny. Šo pak jeho špowjedne džěczi mjes tym njebychu žyle bjes Božeho šłowa byle, džeržješche wón Bože šlužby wonka w holi pola Bórka, hdžěž tež ššchcziješche a Bože wotkafanje wudželešche. Na rune wafchnje přėdowawšche tehdom tež duchowny i Šholmá pola Miškeje Šbšničzanam pschede wšbu a šteji na tym mšcže, na kotrymž je šo to štalo, šliško pola Šbšnižy hišchče džęnšnišchi džęn kamjen i napišmom: „Šestaltar 1632“ i dopomnjecžu na tamny šrudny čzaf. Šodobny woltař, i kamjenjow natwarjeny a i ličžbu lěta 1632, namafa šo tež na jenej hórzy pola Šššora, na kotrejž je Šššorski šarar Šrjehot Šrygar pod dubom Bože šlužby džeržal. Do tuteho duba bu pošdžišcho ličžba lěta 1632 wurššana a je šo tón šamy dolhe lěta pola Šššora šdžeržal. Šako pak bě wón po čzafu i nutška žyle šhnil, šu jón na pošledku lóšy paštyrjo šapalili a tak tuteho šwědka se štareho čzafa ššahyli. W lěcže 1832 bu teho dla wot Šššorskeho hrabje horkach našpomnjenny woltař na tym šamym mšcže natwarjeny, na kotrymž bě přjedy tamny dub štal. Šak šrudnje je dyrbjało tola w tych pomjenowanych a tež w druhich wokolnych wšach byčž, hdžž bėchu tež Bože domy w nich šamfnjene, dofelž šo ludžo bojachu, w twarjenjach hromadu pschicicž! Tyšazy šu tehdom šemrjeli a husto doščž njebė tu ničto, kiž by čzyl šemrjetnych pohrjebacž, dofelž šo kóždy wo šwoje žiwjenje bojješche. Šakle w lěcže 1633 wróczi šo šašo lěpšchi čzaf, pschetož i tutym lětom pschesta mřěcže. — Šowly a runje tak šly mórski čzaf našta w Šserbach w lěcže 1680. Tola šda šo, šo je tehdy mór mjenje šerbskich wošadow pscheczahnył, hacž polšta lět přjedy. W lěcže 1680 pschindže wón wot Draždžan šem, hdžěž bě i wulfej šurowošcžu wustupil a na tyšaz čzłowjekow moril. Wot šerbskich wošadow mšješche, tak wjele hacž je šnate, najwjazy Ššmėlnjanška pschecžěpicž. W Ššmėlnej šamej wumrje, kaž je tehdomnišchi Ššmėlnjanški duchowny Šurij Wėšenig do šwojich žyrkwinskich knihow napišal, 31 wošobow na mór, wot kotrychž buch u jenož šchtyrjo na šerchom pohrjebani, wšchitzy drusy pak w šahrodach, na šufach a w šerfach. Šo šu šo druhe wšy w lěcže 1680 pschėd mórom w Ššmėlnej bojale, to wobtrucža nam tež štare žyrkwinske knihi w Ššalowje, i kotrychž widžimy, šo šu tehdom Šemcženjo a Šumicženjo dla móra, w Ššmėlnej wudyrjeneho, šwoje džěczi w Ššalowje ššchėcicž dali, šchtož je šo pošledni krócž hišchče wulkeho rózka 1681 štalo. Šaž w Ššmėlnej, tak šašhadžješche mór w lěcže 1680 tež w Ššamjenžu hacž najhórje. Tam wumrjechu na njón 4 radni knježa, 4 duchowni a wuczerjo, 2 lėkarjej, 17 tótkow a pschėš 1500 druhich ludži. Wšchė šhėže bėchu polne šhorych a tak mjenowana hajnownja pola Ššamjenža bě wot čžeknjennyh mššchczanow i Ššamjenža wobšadžena. Wjele domow a hašow bě šabitych a mššchczanške wrota bėchu šawrjene. Šlót ruješche w hródžach a dyrbješche šawutlicž, dofelž tu ničto njebė, kiž budžišche jón i pizu wobštarał. W mšcže šamym našta hlėd, dofelž ničto wjazy je wšow ničzo nuts njepšchijješche. Ššorwi buch u wšchitzy hromadže do hlubokich jamow čžifšani a i šalkom pošhpani, dofelž šhwila njebė, ša kóžde čžėlo wošebje row rycž. Šako bě na pošledku w mšcže najwjětšcha nufa našta, šmilichu šo wokolni šemjenjo a šublerjo nad tym njeshožownym mšštom a pošlachu jemu šhlėb a butru a wino a wšchelake druhe wėzy i warjenju, ale jenož hacž pschėd wrota. Šakle pschichodne lėto 1681 šasta mór w Ššamjenžu šašhadžecž a tež w druhich štronach, w kotrychž bě 1680 wustupil. Wot tuteho lěta šem nješlyšchimy tež ničzo wjazy, šo by šo mór hdž šašo w našchich Ššerbach pošafal, hacž runje je tež tu pošdžišcho wjele šhorošczow pod druhimi mjenami pobyl, kiž šu runje tak šurowje mjes Ššerbami šašhadžale kaž nėhdy mór.

Biwjenje sbožowneho bura.

Šhto čini čłowjeka sbožowneho a wješelega? Šeho wob-
bedženstwo, pschiroda, jeho wobdawaza, a jeho šwérne skutkowanje.
Šhzemj ras wschitke druhe stawy čłowškeho towaršstwa nastronicz
a jeniczy wobraš sbožowneho šerbškeho bura šebi psched woczi
stajicž.

Šhapon je špěwał. Šchtyri je biło; njech džen šwita abo njech
hiščeže čžemnosč a mroftota semju pschitrywa: bur šo šbēha je
šwojeho lēhwa. Wón stawa radošnje a šhwali Boha džakowuje.
Wón budži žonu, wón wola wotrocžka a druhich w šwojim domje.
Nětko dže do džēla špěšnje a wješele, pak do bróžnje, pak won
na polo abo na ľuku abo do ľekow. Tež jeho mandželsta njeje
w tu šhwilu prošna; wona šatepja a wari šnědanje ša ľudži a
šfót, dže potom do hródže, hdžež ju hlódnj šfót mórcžo a ľorcžo
ľubje powituje. Wona pizuje krowy a šwinje, šypa jeczmejē
ľurom a hušom a njesapomni ani pša ani ľoczki, šastara tež
šwoje mólcžke, fiž šu mjēs tym stanyē. A nětko pschindu nutš
š prošdnymi brjuchami a dobrym požadom hospodar a čzeladnizy
a šhdaja šo ľ blidu. Šospoša pschinoschuje poliwo a bērnj abo
ľhofej, šhlēb a butru, a wschitkim šēšłodži po čžēžkim džēle šwucžene
šnědanje. A nětko po móžnym wofschewjenju džēja hnydom šašo
do džēla; čžinicž je došč. Žně šu wulke, rukow je mało. Šo
pomērje počašow je wschēdne džēlo wschelake. Tu ma šo drjemo
puschčecž, maja šo walcžki rubacž; wola ma šo pschihotowacž,
dyrbi šo šycž a šadžecž; ľuka ma šo šyž, šyno a wotawa domoj
wofhcž; ma šo domoj šhowacž, šchtož je wola pschinyēšla, šbēracž
a šchčipacž. Šchtož je na winowym pjeńku šesrawiło abo šchtož je
na šadowych šchtomach narosťlo, a w šymje mlócžicž abo pschascž
a pjerje drēcž. A hdyž je ľeto nimo a hdyž je šamo šrēnjemu
burej jeho pilne prózowanje što abo dwē šēžē tolerjow čžišeho
dobytku wotčžišlo, njedyrbjal šo wón sbožownj šacžucž a šrado-
wacž we šwojej wutrobje? Wšchak je wschitko jeho; wscho je
šebi šašlužil je šamšnym skutkowanjom; wscho je jemu špožčžila
dobrocžywa pschiroda a jeje móžny šnjēs.

Alle tež w druhim nastupanju šacžowa šo bur se šwojej
šwójbu sbožownj a radoščiwj. Pschindže-li njedžela a š nej
džen mēra a wotpocžinka, wotpoloži wón šwoju wschēdnjazu draštu
a šwoje wschēdnjaze pomjēšlenja, fiž bēchu jeno na šemške škožene,
a šhwata šwjedženjy šwobletany ke mšchi, šo by Bohu ľubemu
šnjesej šo džakowal ša špožčžemu móž ľ džēlu a ša Bože žohno-
wanje na polu a ľuzy, na šahrodže a w ľēhu, w pinzy a bróžni,
w hródži a domje. — Šiščeže krašnišcho wupjshena dnyli hospo-
dar dže ša nim jeho mandželsta, w rukomaj špěwalške knihi a
řjane wonjeshlo se šwojeje šahrodki, šo by š nuchanjom móžnje
wonjazyh kwētkow wofstudne španje šebi šacžerjaja, fiž mohlo ju
w šyřwi nadpadowacž a nutnosčzi šadžewacž. Radoščiwj dže
bur se mšchi a š bljšchčžatym woblicžom pschindže wote mšche.
Šda šo, jašo by š njedželškej draštu žyle drubi čłowjek do njeho
šacžahnyl. Šopoldnjo je ľ wukhadaj na polo, ľuku a do ľekow
postajene. Šchtož je wschēdnj džen nadžēlal, šchtož je jemu na
polu, na ľuzy a w ľekach narosťlo, to čže wohladacž, na tym
čže ras njedželšy šo šawjēšelicž, tež šnadno špěwanje ptacžkow
a čžisty mily powētr tak prawje š žyļej wutrobu wužicž. Šo šu
šurawe njedželške wjēšela. A jeho džēczi? Še šlafaja tak žiwje
a wjēšele wofolo nana a macžerje, šraduja šo řjanosčže kwētkow
abo pychi pišanyh mjetelow, abo hraja š pšyčžkom a ľoczku abo
majfaja a ľošcha mlode jehnjatko abo wjēšela šo nad ľólšatami,
ľawki a šfólzy pschēšakowazyimi. Tež šurawe džēczi maja šwoje
wjēšela a šacžuwaja šo sbožowne. A wobradža hagle Bože džēcžo,
šhdjž pschindu bēle hody a š nimi šwēčžaty šchtomil Božeho
džēcžza, napowšchany š pošłocženyimi jabľufami a worjēchami,

róšnykami a žokrowymi wēžami, dha leža pod nim róšnykate
ľolacžki, rukajzy a knihi š barbjenymi wobrasami. Šo nacžini
wjēšele, wysťanje a šlafanje, hladanje a powjedanje bjes ľónza;
to čžini tež nana a macžer šašy mlodeju a tež wonaj šacžuwataj
šo sbožownaj kaž jeju džēczi. Tajke je žiwjenje a wjēšele
šerbškeho bura. M. R.

Wschelake š bliska a š daloka.

— Šandženy tydžen mēšesche šo wufswolenje noweho šyřwin-
škeho wučerja w šluššchu. Šot dweju, šotrajž bēšchaj šo ša-
molwiłoj, dosta knjes wučer šantušch w šomorowje wjēšchynu
hľošow. Wón je hižo w šhorosčzi njebocžicžkeho šantora knjesa
Šchustera jeho mēsto w šluššchu šastupowal a nětko tež po jeho
šmjercžzi. Duž je tež š teho štejnischčza prawa myšl šluššchanskeje
wofšady, šo je jemu džakownje nětko to šastojšstwo pschepodała.

— Na Bože špēcže mēšesche šo šyřwinšta wšitazija w šina-
šale. Na němškim šemšchenju mēšesche knjes wyschšchi šyřwinški
radžicžel Meier wšitazijšku řecž. Ša šerbškeho wšitatora bēšche
postajeny knjes šaral řycžer šakub š njēšwacžidla, šotryž na
šerbškich šemšchach ľ wofšadže řecžesche.

— We Wjēlecžinje mēšesche šo na Bože špēcže šustav-
šdolški šwjedžen. Němške přēdowanje mēšesche knjes duchownj
Berg š Budyšchina a šerbške knjes duchownj Boigt š šodžija.

— Šandženu njedželu šwjecžesche žiwnosčer šētr šerōš
w šanežach p. šodžija se šwojej mandželškej šanu řodž. šülbachēž
š šanež šwój šloty mandželški jubilej. Šobaj štaj hiščeže po
čžēle a duchu čžerstwaj. Wofšadžinaj duchownaj jimaj wot
šyřwineje wyschnosčže darjenu šerbšku šibliju se šlotym řēšom
pschinyēšchaj, fiž šo jimaj po řótkej řecžzi pschepoda, na čžož šo
jimaj šyřwine žohnowanje wudžēli a šo 1. šchucžka šhēľušcha
„Njēch Bohu džakuje“ wuspēwa. Šeju dwē džowzy, jeju pschichod-
naj šynaj a džēczi=džēczi, kaž tež wschelazy drusy bēchu jubelškej
mandželškej š řjanymi darami šwjēšelili. Šōh wobradž jimaj
šbožownj wjēcžor žiwjenja!

— Šaž šo šda, je šo twarjenje želešnyž š Barta do ša-
šworja do dalškeho pschichoda wofštorcžilo, dokelž je šo tym
ľudžom, šotrymž čžyřchu jich pola ľ twarej wofkupicž a šotřž
dyrbjachju je teho dla njewobdžēłane wofšajicž, nětko šašo šjewiło,
šo móža šwoje pola šmērom wobdžēlacž a wofhcž. Duž drje
budže dolho tracž, přjedy hacž ľ twarej želešnyž dōńdže, je-li šo
šo š žyła natwari.

K rozpominanju.

Bohate požadanja su row wērneje spokojnosče.

* * *

Štož nětkole nječiniš, je za wēčnosč žhubjene.

* * *

Jelizo so ēi něšto njeporadži, dha kruče za přičinu
slēdž.

* * *

Štōž je na požadanjach khudy, je na spokojnosči
bohaty.

* * *

Čas a wēčnosč husto žanu štwōrchodžinku řžno
njeležitej.

šlučžil ša ľacžansko-šerbške pišmo: **z** = š (zub); **s** = š (syn); **š** = šch (šat); **e** = ž (cworn); **ē** = čž (čērń); **č** =
čž (črij); **ř** = šch po p a k (přah, křud), š, šj, šch po t (řri,
třo, třasē).